

[Statsministeren.]

Jeg skal kun nævne et Par af de vigtigste Bestemmelser i dette Mæglingsforslag. En af Bestemmelserne gaar ud paa, at Arbejdsmændene faar en Lønforhøjelse for de lavestlønnede af 12 Øre i Timen, for de højest lønnede 10 Øre i Timen og for Mellemklassen 11 Øre i Timen. En anden Bestemmelse gaar ud paa, at ændre det Omraade, hvor man tidligere fik det, man kalder et Akkordafsavntillæg — det vil vistnok sige, at Arbejderne, hvor bestemte Arbejder ikke kan gives i Akkord, skal have 20 pCt. Tillæg til Timelønnen. Det har før været gældende i Provinsen for Bebyggelser over eller paa mindst 1 000 Indbyggere; nu ændres det, saa at det kommer til at gælde for alle Bebyggelser med 500 Indbyggere og derover, og det betyder selvfølgelig en ikke uvæsentlig Forhøjelse ud over de 10—12 Øre for de Arbejdere, som er beskæftigede paa disse Omraader og ved disse bestemte Arbejder.

Men som sagt, Forslaget blev forkastet af Arbejdsgiverne, og derfor stod man over for Spørgsmaalet: skal man nu lade Konflikten løbe videre, indtil en eller begge Parter er økonomisk ødelagte eller i hvert Fald har lidt meget store Tab, baade hvad Hjem og hvad Bedrifter angaar? Det maa herved tages i Betragtning, at det selvsagt betyder et meget stort Tab ogsaa for det øvrige Samfund, at det Arbejde, som vi saa haardt trænger til, idet man rigtig skulde gøre en Indsats i Sommertiden, ikke kan optages. Naar det hele ligger stille, forhindres den Genopbygning, som nu er saa nødvendig.

Det er alt dette, der har faaet Regeringen til at anse det for uforsvarligt at lade denne Strejke, denne Ødelæggelse løbe videre, og dermed givet Anledning til Fremsettelsen af dette Lovforslag, der gaar ud paa at ophøje Forligsmændens Mæglingsforslag til Lov. Lovforslaget er i Dag vedtaget af Folketinget og foreligger nu til Behandling i det høje Landsting.

Jeg skal, idet jeg henviser til Lovforslaget og til Bilagene, i øvrigt anbefale Sagen til det høje Tings velvillige Behandling.

Josef Andersson: Det Lovforslag, som den højtærede Statsminister nu har forelagt, er jo foranlediget af, at det ikke har været muligt at bringe den for Tiden løbende Ar-

bejdsconflikt til Ophør ad Forhandlingens Vej. Det er naturligvis beklageligt, at det ikke har været muligt for de to Parter inden for det Arbejdsomraade, det drejer sig om, at naa til Enighed om de Uoverensstemmelser, der har været dem imellem. Fra Forligsmændens Side har der været udfoldet store Bestræbelser for at mægle i Striden, og der er ogsaa af Forligsmænden stillet et omfattende Mæglingsforslag til Løsning af Konflikten, men som vi hørte, er dette Forslag blevet forkastet af den ene Part.

Da Slagterikonflikten for kort Tid siden var til Behandling i dette høje Ting, udtalte jeg, at en Arbejdsstandsning godt kunde komme til at udvikle sig paa en saadan Maade, at det kunde blive nødvendigt, at Statsmagten greb ind, og jeg tror, man kan sige, at vi befinder os i en saadan Situation i Øjeblikket. Der er vel nok gjort alt, hvad der kan gøres ad Forhandlingens og Mæglingsvej for at løse Uoverensstemmelserne, og man kan ikke se bort fra, at en Fortsættelse af denne Konflikt meget vel kan føre til en yderligere Udvidelse af Konflikten og dermed skabe en Situation, der vilde være til stor Skade for hele Samfundet. Deri er jeg ganske enig med den højtærede Statsminister, at er der noget, vi trænger til i Øjeblikkets Danmark, er det netop Arbejde, og da som sagt alle Udveje af forhandlingsmæssig Art er prøvet, kan jeg ikke se, at der er andet at gøre end at ophøje det af Forligsmænden stillede Forslag til Lov. Jeg vil derfor gerne paa mit Partis Vegne anbefale dette Forslag til Vedtagelse i den Form, hvori det her foreligger.

Nielsen-Man: Det kan naturligvis ikke være med Glæde, at Rigsdagen beskæftiger sig med et Lovforslag som det nærværende og gennemfører dette Forligsmændensforslag som Lov, idet vi alle maa erkende, som den højtærede Statsminister nys sagde, at vi ikke kan se igennem alle Mæglingsforslagets Enkeltheder og derfor i Virkeligheden ikke helt klart kan se, om det nu ogsaa er rigtigt i alle Enkeltheder. Dernæst er det ogsaa utilfredsstillende, at Rigsdagen ved en saadan Lov paa en vis Maade tager et Medansvar for et Omkostningsniveau, som det kan være tvivlsomt, om Erhvervsforholdene kan svare til. Jeg er ikke i Tvivl om, at de Lønforhøjelser, der bliver en Følge af nær-